

رئیس دستگاه قضا:

سامانه اموال مسئولان فعال شده است

گروه سیاست: رئیس قوه قضائیه در جلسه شورای عالی قوه قضائیه با تسلیت فرارسیدن ایام شهادت حضرت اباعدهالله الحسین (ع) گفت: همه مظاهر عالی انسانی بر تابلوی عاشورا نقش بسته است. انسانیت، شجاعت، شهامت...

صفحه ۶

سه‌شنبه ۱۲ شهریور ۱۳۹۸ ۳ محرم ۱۴۴۱ ۳ سپتامبر ۲۰۱۹

تنترها

نفوذ بازنشستگان امنیتی و نظامی در یک پرونده فساد

صفحه ۴

تأکید تهران و مسکو بر امنیت خلیج فارس

صفحه ۱۵

از کجا معلوم شهرزاد میرقلی خان زندانی بوده

صفحه ۶

آیت‌الله مصباح‌یزدی:

فکر و اعتقاد دیگران را نمی‌توان با زور و اجبار عوض کرد

صفحه ۲

به ایتالیایی‌ها بگو دروغ نگویید!

صفحه ۱۴

حرف اول

پای ننگان تولید

عبدالحسین طوطیایی ـ پژوهشگر کشاورزی

از زمانی‌که درآمد نفت در چرخه اقتصاد کلان کشورمان نقش پررنگی گرفت، دولت‌ها به جای تحمل شکست‌هایی برای توسعه تولید پایدار، راه میان‌بر واردات کالاهای اساسی را پیشه کردند تا به جای حکمرانی غذایی، امنیت آن را با واردات تأمین کنند. اگر می‌بینیم که از هشت، ۹ میلیون هکتار حمایت از مصرف‌کنندگان و نیز تولیدکنندگان میلیون هکتار از مرغوب‌ترین آنها تغییر کاربری یافته است، ریشه آن را باید در به‌حاشیه‌رفتن تولید داخلی کشاورزی و در سیاست نفت‌فروشی و واردات جست‌وجو کرد. اگر بدانیم که فقط ۱۵ درصد از این سطوح اراضی آبی فاقد محدودیت است، به اهمیت از دست‌دادن این دو میلیون هکتار بیشتر بی‌می‌بریم. در چنین چرخه اقتصادی‌ای نهایتاً کار به جایی رسید که «آوردن نفت بر سر سفره مردم» را اغلب به‌عنوان شگرد و حربه‌ای در تبلیغات انتخابات ریاست‌جمهوری به کار بردند. در پارادوکس حمایت از مصرف‌کنندگان و نیز تولیدکنندگان در اقتصادهای نفت‌آلود، همواره کفه اعتبارات دولتی به سود واردکنندگان گرایش می‌یابد. با نگاهی به رویارویی نابرابر بازار مصرف و مدیریت تولید در چند دهه اخیر می‌بینیم که واردکنندگان به یمن ارزهای دولتی و ترجیحی، فقط شکوه و گلایه‌هایی بی‌پاسخ را برای بخش کشاورزی رقم زده‌اند. اوج فلاکت سرنوشت تولید در این چرخه معیوب، در سال‌های طلایی درآمد نفت و به طور خاص در دولت‌های نهم و دهم رخ داد. آمارهای تکان‌دهنده از کاهش تولید داخلی در این ایام، مدیریت بخش کشاورزی را ناگزیر کرد که از آن‌پس کنترل واردات و تنظیم بازار را در اختیار بگیرد. اگر پس از چند دهه، در چند سال اخیر شاهد موفقیت‌های چشمگیر در تحقق خودکفایی تولید گندم، خودکفایی در شکر و افزایش چشمگیر در دانه‌های روغنی ... بودیم، بدون تردید باید آن را مرهون سیاست تنظیم دوسویه تولید و مصرف دانست. تولیدکنندگان ناگزیر با وجود عوامل محدودکننده از قبیل تغییرات اقلیمی تا تحریم‌های خردکننده، با شرایط دشواری مواجه هستند. اگر هم تولیدشان را به مرحله صادرات برسانند، با ممنوعیت‌های گمرکی روبه‌رو می‌شوند. تنظیم درست رابطه تولید و واردات، مسئولیت خطیر فعلی دولت است.

اسناد بدهی‌های شهردار اسبق منتشر شد

بدهی میلیاردی قالیباف روی میز روحانی

صفحه ۱۳

عکس: سهند تاجی شرق

به نقدهای «کیهان» و «سلام» علیه پدرم نگاهی بیندازید

فائزه هاشمی در واکنش به سخنان سرافراز

صفحه ۶

یادداشت

گفتمان‌های اعتبارزدا و دال‌های اشباع‌شده

غلام‌رضا حداد
عضو هیئت علمی دانشگاه

اجتماعی، معنا و جهت می‌بخشد، مشخص می‌کنند که «چه باید کرد». به نظر می‌رسد در ایران امروز چنین فرایندی دچار اختلال شده و به تعبیری سازه‌های گفتمانی ما از کار افتاده‌اند. شاید بتوان مصداق چنین ازکارافتادگی‌ای را در بی‌معنایی ناآرامی‌های دی‌ماه ۹۶ جست‌وجو کرد. در این ناآرامی‌ها که در واکنشی روانی و اعتراضی نسبت به ناپسامانی‌های اقتصادی آغاز شده و با فراز و فرودهایی در بخش‌های مختلف جامعه و در جغرافیایی متنوع ادامه داشت، آنچه یافت نمی‌شود معناست. سوزدهایی که درگیر این اعتراض‌ها بودند، برای کنش خود، معنا و الگوی مشخصی نمی‌یافتند، آنچه می‌دانستند و بهتر بگوییم آنچه احساس می‌کردند این بود که مستأصل هستند و چاره‌ای جز اعتراض ندارند. آنها نه سازه‌ماندهی داشتند، نه سازمان‌دهنده، نه آرمانی و نه الگویی برای کنش و از همه مهم‌تر اینکه تعریفی از هویت خود، ارزش‌هایشان و اهدافشان نداشتند و فضای بینادهنی آنان تحت سلطه هیچ گفتمان معنابخش و هویت‌سازی نبود. ناظران بیرونی نیز از معنابخشی سازوار و نظام‌مند به کنش‌های معترضان ناتوان بودند؛ نشست‌های علمی و همایش برگزار کردند، سخنرانی کرده و مقاله نوشتند، اما هیچ زبان علمی مشترکی برای تفسیر و تبیین این ناآرامی‌ها متولد نشد که بتواند اجماعی حداقلی میان صاحب‌نظران در فهم این‌ پدیده به وجود بیاورد. بازیگران سیاسی نیز که همواره به چنین باورده‌هایی به چشم فرصت می‌نگریسته و در تصاحب آن به نفع جریان سیاسی مطلوب خود بهره می‌برده‌اند، با وجود تلاش‌های فراوان، در مصداقه معنایی این رخدادها به شکل برجسته و مشهودی ناکام ماندند. جریان‌های اصلی سیاسی در داخل، اعم از اصولگرایان و اصلاح‌طلبان و نیز اپوزیسیون سیاسی در داخل و خارج اعم از سلطنت‌طلبان، احزاب کارگری و چپ، جمهوری‌خواهان و دیگران به شکل‌های مختلف تلاش کردند معنابخشی به این رویداد را در انحصار گفتمانی خود درآورند و به آن جهت بدهند و از مال خود کنند، اما دریغ از ذره‌ای ناممکن می‌شود؛ برخی از مفاهیم به اهداف بدل می‌شوند و برخی دیگر به ضرورت نادیده گرفته می‌شوند. این یعنی گفتمان‌ها، جهان اجتماعی سوزده‌های تحت سلطه خود را برمی‌سازند و مشخص می‌کنند زیست‌جهانشان چگونه جایی است، ارزش‌ها و ضدارزش‌هایش کدام‌اند و البته در پاسخ به پرسشی اساسی که به کنش

اگرچه ممکن است دستگاه‌هایی که مسئولیت کنترل و مهار چنین ناآرامی‌هایی را بر عهده دارند، از چنین بی‌معنایی‌ای در کنش استقبال کنند، چراکه مواجهه با آن را از نظر تکنیکی، ساده‌تر از جنبش‌های اجتماعی شناسنامه‌دار می‌پندارند، اما صورتی می‌کنم این نشانه خوبی نیست.

ادامه در صفحه ۲

معاون وزیر تعاون مطرح کرد

هشدار درباره افزایش فعالیت غیررسمی تعاونی‌ها

گروه اقتصاد: معاون وزیر تعاون با اشاره به مصوبه غیرقانونی هیئت مقررات‌زدایی درباره ثبت تغییرات تعاونی‌ها بدون مجوز وزارت تعاون گفت: این مصوبه به معنای افزایش فعالیت‌های غیررسمی تعاونی‌هاست. به گزارش مهر...

صفحه ۵

سال هفدهم شماره ۲۵۱۶ ۱۶ صفحه ۴۰۰۰ تومان

سرمقاله

بازگرداندن وکلا به پرونده‌های حساس

نعمت احمدی ـ حقوق‌دان

وقتی قانون آیین دادرسی کیفری مصوب ۹۲/۱۲/۴ انتشار پیدا کرد و دستور اجرایی آن نیز صادر شد، جامعه حقوقی با یک قانون نسبتاً مترقی روبه‌رو شد؛ قانونی که در ماده ۱۹۰ خود مقرر می‌کند: «متهم می‌تواند در مرحله تحقیق مقدماتی، یک نفر وکیل دادگستری همراه خود داشته باشد. این حق باید پیش از شروع تحقیق از سوی بازرس به متهم ابلاغ و تفهیم شود. چنانچه متهم احضار شود، این حق در برکه احضاریه قید و به او ابلاغ می‌شود، وکیل متهم می‌تواند با کسب اطلاع از اتهام و دلایل آن مطالبی را که برای کشف حقیقت و دفاع از متهم با اجرای قانون لازم بداند، اظهار کند. اظهارات وکیل در صورت مجلس نوشته می‌شود. تبصره – سلب حق همراه‌داشتن وکیل با تفهیم‌نکردن این حق به متهم موجب بی‌اعتباری تحقیقات می‌شود». در واقع این تأسیس همان حق سکوتی است که متهمان در اکثر کشورها دارند و بارها در فیلم‌های سینمایی شنیده می‌شود که پلیس یا مقام قضائی به متهم اعلام می‌کند، شما متهم به فلان اتهام هستید، می‌توانید سکوت کنید تا وکیل شما حضور پیدا کند؛ وگرنه هرچه بگویید، در دادگاه علیه شما استفاده می‌شود. در این ماده برای وکیل این حق قائل شده است که در سه موضوع ۱- کشف حقیقت ۲- دفاع از متهم و ۳ – اجرای قانون مطالبی را بیان کند و اظهارات وکیل صورت‌مجلس می‌شود. در ضمن این حق هم برای متهم در نظر گرفته شده که همراه با وکیل در مرحله تحقیق مقدماتی بازجویی شود و دادسرا باید حق داشتن وکیل را به متهم «تفهیم» کند. اگر به وسیله احضاریه دعوت می‌شود، در برکه احضاریه قید شود که می‌تواند یک نفر وکیل دادگستری همراه داشته باشد.

در ماده ۴۸ تصریح شده با شروع تحت نظر قرارگرفتن، متهم می‌تواند تقاضای حضور وکیل کند؛ اما برای وکیل در ماده ۴۸ بدوا شرط شد که باید با رعایت و توجه به محرمانه‌بودن تحقیقات و مذاکرات، با شخص تحت نظر ملاقات کند و وکیل می‌تواند در پایان ملاقات با متهم که نباید بیش از یک ساعت باشد، ملاحظات کتبی خود را برای درج در پرونده ارائه دهد. تا اینجاى ماده تراجم و توافقی با ماده ۱۹۰ که از نظر توالی بعد از این ماده است، وجود ندارد؛ اما تبصره ذیل ماده دچار تناقض شد و در مواردی محدودیت‌هایی به وجود آورد.

تبصره – اگر شخص به علت اتهام ارتکاب یکی از جرائم سازمان‌یافته یا جرائم علیه امنیت داخلی و خارجی کشور، سبقت، سرقت، سرقت و روانگردان یا جرائم موضوع بندهای الف – ب و پ ماده ۳۰۲ این قانون تحت نظر قرار گیرد تا یک هفته پس از شروع تحت نظر قرارگرفتن امکان ملاقات با وکیل را ندارد.

جامعه حقوقی با تصویب تبصره ذیل ماده ۴۸ محدودیت‌های زیاد و تفسیرپذیر برای مدت یک هفته مخالفت داشت و یادداشت‌های بسیاری از ناحیه وکلای دادگستری و حقوق‌دانان منتشر شد؛ اما همین قانون که هنوز زمان اجرای آن نرسیده بود، سرنوشتی پیدا کرد که به گفته معاون حقوقی قوه قضائیه مایه ننگ این قانون شد و رئیس محترم جدید قوه قضائیه از همان آغاز تصدی این پست به گفته معاون حقوقی قوه قضائیه درصدد تغییر آن بود. قانونی که هنوز اجرا نشده بود و معلوم نبود که در اجرا چه ایراداتی دارد، ناگهان از طرف قوه قضائیه مسترد و اعلام شد این قانون نیاز به اصلاح دارد. البته دامنه اصلاحات گسترده بود. نگارنده در نوشته حاضر فقط به دو مورد از تغییراتی که اساس قانون مترقی مصوب سال ۹۲ را به قانونی تبدیل کرده که دست‌کم تبصره ذیل ماده ۴۸ مایه ننگ قوه قضائیه شد، می‌پردازد تا شاید در اعاده قانون به قوه قضائیه و بررسی آن و تصویب تغییرات و اصلاحات به‌ویژه اصلاحیه تبصره ماده ۴۸، مؤثر واقع شود. معلوم نیست چه کسی هوادار این تغییر بود؟ به گفته معاون حقوقی قوه قضائیه «رئیس پیشین قوه قضائیه موافق این تبصره نبود». مشخص بود؛ چراکه از تاریخ لازم‌الاجراءشدن قانون مصوب سال ۹۲ در سال ۱۳۹۴ فهرست وکلای مورد وثوق قوه قضائیه از سبوی رئیس پیشین تا سال ۹۶ اعلام نشد. دکتر خدائیان، معاون اجرایی وقت قوه قضائیه، در جشن استقلال کانون وکلا در سالن وزارت کشور در سال ۹۷ به صراحت اعلام کرد قوه قضائیه موافق تبصره ذیل ماده ۴۸ نبود و آقای دکتر علی مطهری، نایب‌رئیس وقت مجلس شورای اسلامی، در همان جلسه به‌صراحت گفت سیر قانون‌گذاری این تبصره مطابق روال قانون‌گذاری نبود و ظاهراً تغییر صورت‌گرفته در کمیسیون قضائی بوده و به صحن علنی نیامده است.

ادامه در صفحه ۴

ادامه در صفحه ۲